Max Sheltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja

11. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Potovanje v Emavs
Prevod Mila Mrežar

Potovanje proti Emmausu

I.

1 Lep in svetel spomladanski dan je storil, da so se vsi ljudje zopet malo bolj veselili. Zadnje tri dneve (od petka) je kot črna mora ležala na njihovih dušah zavest, da je Jezus mrtev. Jezus je bil za uboge in bolne izgubljen. Jezus je manjkal vsem, tudi tistim, ki Ga še niso hoteli resnično razumeti! To je bila tema pogovorov v vseh hišah v Jeruzalemu in tudi v vsej okolici! Naenkrat pa je od nekod prišla vest, da Jezusa ni več v grobu in da naj bi vstal od mrtvih. Kot nezadržni leteči ogenj je hitela ta vest od hiše do hiše, toda nikjer se ni dalo zvedeti kaj bolj določenega.

II.

2 Na Jeruzalemski deželni cesti je počivala četa rimskih vojakov in dva moža, Simon in Kleophas sta hitela proti tem Rimljanom. Pozdravila sta voditelja in ga prosila: »Gospod! Midva sva meščana iz Emmausa in pripadava prijateljem Jezusa iz Nazareta. Oznanjena nam je bila zla vest o njegovi smrti na Golgoti, zato naju je nemir pregnal od doma, da bi zvedela kaj bolj podrobnega o tem. Toda tam naj bi vladali nemiri in zato si še ne upava iti v božje mesto. Danes pa sva slišala, da Jezus ni mrtev. On naj bi se nekaterim prikazal, zato muči dvom najina srca in midva te prosiva, gospod, če nama lahko ali hočeš, kaj povedati o zadnjih dnevih v Jeruzalemu.«
3 »Ljuba moža«, je odgovoril voditelj, »Na žalost je res, da je vajin prijatelj Jezus umrl nasilne smrti! Bil je pribit na križ! Njemu se resnično ni moglo pomagati, ker je vsako krivdo prevzel Nase in tudi Svojo smrtno obsodbo mirno sprejel! O tej vesti, da naj bi on vstal od mrtvih, smo tudi mi že slišali, toda zvedeti nismo mogli nič določenega, ker smo bili odpoklicani. Jaz ga nisem poznal, moram pa vama v tolažbo povedati: Kdor takšnega človeka sme pobliže spoznati in Ga imeti za prijatelja, tisti se lahko resnično šteje za srečnega! Toda pojdita sama v Jeruzalem, tam bosta zvedela več o tem.« - Voditelj je potem na kratko pozdravil in ukazal svojim ljudem, da so odkorakali dalje. Po dolgem molčanju je Kleophas vprašal: »Simon! Kaj praviš na to?« - »Ljubi brat,« je odgovoril Simon, »kaj pa naj še o tem govoriva? Našega ljubljenega

Gospoda in Mojstra ni več! O kakšna žalost! In midva nisva naredila ničesar za Njegovo osvoboditev! Jaz preveč trpim pod tem, zato se zopet obrniva in pojdiva domov. Če bi le lahko zastavil svoje življenje zato, da bi on zopet živel!«
4 Kleophas je odgovoril: »Ti ljuba, zvesta duša! Tvoja žalost je vendar tudi moja! Toda kdor je bil tako pogosto pri Njem, kot ti, se vendar nebi smel počutiti tako potolčenega in brez upanja! Kajti, kar ste smeli vi in mi vsi, kot resnico sprejeti od Njega, ostaja za večno nepozabno! Tudi mene boli Njegova smrt! Toda pomisliva: Njegovo življenje in ljubezen, Njegovo delovanje in ustvarjanje, vse to živi vendar naprej in mora delovati naprej! In zato ne smemo preveč žalovati.«
5 »Brat!« je rekel Simon, »jaz vidim, da tudi ti občutiš globoko bolečino! In vendar mi hočeš dokazati, da moja žalost ni upravičena? Ali lahko ukazuješ svojemu srcu, če se joče? Se lahko smehljaš, če v sebi krvaviš? O brat, tu bi lahko pomagal samo Eden in tisti nam je odvzet!«
6 Kleophas je odgovoril: »Brat Simon, tvoja žalost govori globoke besede, toda ne pozabi, kaj nam je Mojster nekoč dejal: Kdor tiči v globoki žalosti in stiski, naj pride k meni! Jaz ga bom potolažil in mu resnično pomagal! In Jaz mu bom vso žalost in stisko spremenil v veselje!«
7 Simon je žalostno odgovoril: »O brat Kleophas! Tvoje tolažilne besede so kot jutranja rosa za mojo ranjeno dušo! Toda ne pomagajo mi v moji bolečini! – O Jezus! Zakaj? Zakaj si dopustil, da se je to zgodilo s Teboj? Ti, čisti! Ti božanski tu na Zemlji! In zdaj je vse, vse upanje zaman?«
8 Kleophas je občutil to grenko stisko svojega prijatelja in njegovo oko je gledalo okrog, kot bi iskalo pomoč. Tedaj je ugledal nekega tujca, ki se jima je hitro približeval. Kleophas je obstal in tudi Simon je osuplo pogledal. Tedaj je prišlec pozdravil: »Mir z vama!« Onadva pa se zahvalita: »In tudi s teboj! – Do večnosti!« in ga vprašata: »Kam vodi tvoja pot? – Midva greva nazaj v Emmaus, ki je najina domovina.« -
9 Tujec je odgovoril: »Tudi moja pot gre proti Emmausu in še naprej. Že od daleč sem slišal vajin žalostni pogovor in sem zaradi tega hitro odhitel k vama, ker vajina stiska tudi mojemu srcu prinaša žalost in bolečino.«
10 Simon je začudeno vprašal: »Kako pa lahko najina žalost tebe stiska, ker midva sama vendar ne moreva biti temu vzrok! Če pa že z nama čutiš in se žalostiš, potem poznaš mogoče tudi vzrok najine stiske?«
11 »Da!« je odgovoril tujec. »Vajin pogovor mi je vendar izdal dovolj o tem. Toda Jaz mislim, da vidva pretiravata in dajeta preveč svobode vajinim občutkom! Ali pa mora biti to nekaj silnega, kar nima primere!«
12 Simon je rekel: »Ljubi prijatelj! Prihajaš res iz take daljave, da si lahko tako

neveden? – Poslušaj: Midva strašno žalujeva za Jezusom iz Nazareta! – Prijateljem in pomočnikom vseh ubogih. Ni človeka v vsej Judovski deželi, ki nebi bil prizadet od te velike nesreče, z izjemo templarjev in Rimljanov! Kajti Jezus je mrtev in nam je bil s silo iztrgan! In največje smo vendar vsi pričakovali od Njega!«
13 Tujec je mehko odgovoril: »Jaz popolnoma razumem takšno bolečino, ker prihaja iz vajinih duš, ki so bile polne veselega upanja! Toda nekaj izgleda, da sta pri tem pozabila. Jezus je sledil samo enemu velikemu cilju! In samo z Njegovo smrtjo je ta cilj bil šele dosežen, namreč: Izpolnitev vseh upanj, ki jih je večni Bog položil Vanj. Ali mogoče mislita, da je Jezusova žrtev imela samo ta namen, da Svojim nasprotnikom pripravi zmagoslavje?!« -
14 Simon je odgovoril: »Ljubi prijatelj! Ti govoriš, da so z Jezusovo smrtjo izpolnjena vsa upanja. Lahko bi imel prav, kajti to zveni verjetno; toda naša upanja so tam in mi moramo še dalje ostati zasužnjeni in zatirani. Tako je, kot če bi se hotelo sonce odvrniti od naših blagoslovljenih brazd, kot bi se vsi prijatelji poskrili in vsi sovražniki zopet dobili premoč! Glej, naša vera je bila, da lahko samo On odreši naš narod! Kaj nam koristijo te govorice nekaterih žena, da so videle Jezusa! On naj bi živel, ko sedaj vendar zagotovo vemo, da je mrtev! Kar smrt drži v svojih rokah, ne sme več nazaj!«
15 Tujec je resno rekel: »Simon! Bolečina zaradi Jezusa te dela slepega in gluhega in ti povzroča, da vse pozabljaš, kar je Jezus vam in vsem drugim tako pogosto govoril! To zate ni nobena čast, da si vse pozabil in če bi bili vsi učenci tako odprti za take dvome, potem bi nasprotnik in sovražnik vsega življenja silno pridobil na moči in sili. Seveda, tvoja bolečina je velika in vsaka bolečina mi je sveta, ker vem, da gre vsaka bolečina najprej skozi božje srce! Toda, ali se zavedaš, da tudi ti Svojemu Jezusu s svojimi dvomi prizadevaš bolečino? Da, še več! Tudi Bogu prizadevaš bolečino. Ker je vendar Jezus s svojo žrtvijo in smrtjo hotel izpolniti samo Božjo voljo, da bi s tem vsem ljudem pokazal njihovo pot - odrešenja.«
16 Simon je osuplo odgovoril: »Brat v Gospodu. Kakšne besede uporabljaš. Ali si tudi ti Njegov učenec, o katerem pa jaz nič ne vem? Si tudi Ti eden od tistih, ki jih je on poklical, da bi razširjali Njegov nauk dalje? Oh, govori o Njem, da bom postal zopet vesel!«
17 Tudi Kleophas je rekel: »Da, brat! Tvoje besede prikrivajo v sebi ton, ki ga mi pogrešamo! To je zven upanja! Kako boleče je za nas spoznanje, da Njega ni več! Če se mu vsaj to neizmerno trpljenje križanja nebi zgodilo! Glej, On vendar ve za vse stvari! Celo Rimljani so bili Njegovi prijatelji, ker je On celo njih imenoval svoje brate! Oh, zakaj on ni poklical svojih prijateljev in učencev, da bi se borili proti tej veliki,

veliki krivici? Zakaj? Oh, kdo nam bo dal tu odgovor?«
18 Tujec je zaupljivo odgovoril: »Jezus sam, moja brata! Kajti četudi je on telesno umrl ali ne živi On v vas? Ali Njegove besede, Njegova ljubezen in Njegova dejanja niso že živa v vama? Vam vse to ne pove, da se ni moglo zgoditi drugače!? Ali naj Njegova smrt ne bi pomenila, da on, umrli, zdaj med svojimi privrženci in nasledniki hoče na novo vstati, da bi v vsakem obudil zavest, da tudi vi hočete sedaj pripomoči na Njegovem velikem odrešenjskem delu, ki je zaradi njegove nasilne smrti utrpelo zastoj. Ljuba brata, Jezus vam je sam pokazal, da je to zapisano v načrtu večne božje ljubezni, da bo moral to pretrpeti in telesno umreti! Ne sprašujte več zakaj! Zakaj? – Kajti to vprašanje njegovih prijateljev je hujše, kot ta velika krivica, ki so mu jo prizadeli slepi in v zmoto zapeljani človeški bratje! Ti brat, si prebujenec, eden od Jezusovih duha že oživljen človek! Tvoja vera in tvoja ljubezen do Njega naj bi Njegovo življenje ustvarila v tebi in tudi v drugih rodila novo življenje, ne pa preprečila. Ti poznaš Mojzesa in preroke in vidva vesta za vse obljube! Pomisli, če bi bog vse sovražnosti, ki obstajajo med Njim in tem sovražnikom življenja hotel dvigniti, se mora za to uporabiti tudi pravo sredstvo. N to sredstvo je bilo in je Jezus! In bo to ostal, dokler ne premine vsa sovražnost.« Simon je osuplo rekel: »Brat v Gospodu! Jaz Ti ne morem prav slediti in Te prosim, da me ne boš napačno razumel. Kaj pravzaprav meniš o tej sovražnosti med bogom in sovražnikom življenja? Imaš pri tem v mislih hudobijo. Če je, zakaj potem ni borba proti Satanu vodena odkrito? To bi bilo vendar Mojstru malenkost s pomočjo angelov narediti sovražnika vsega življenja neškodljivega.«
19 Opominjajoče je tujec odgovoril: »Simon, tako ti razumeš svojega Mojstra, ki noče ničesar uničiti, temveč vse zlo odrešiti. Toliko časa je živel med vami kot najmanjši, ki vam je služil z ljubeznijo, kakršne zemlja in njeni prebivalci še niso poznali! Simon! Simon! Naj se tvoje srce ne prestraši, če Ti bom zaklical: Tudi tebe je On vendar izbral in te naredil vrednega, da bi postal borec njegove svete stvari! V silni zmoti si, če tako visiš na Jezusovi telesni podobi, ker se vendar vse nanaša samo na Njegovega duha in Njegovo silno notranje življenje. In ta duh, ki ga je Jezus nosil v sebi, medtem ko je On navzven živel kot vsak drugi človek – ta duh je vendar sredstvo, s katerim prisiljuje sovražnika, da se obrne nazaj do notranjega božjega reda in do življenja z Bogom.«
20 Simon je rekel: »Brat v Gospodu! Želim se Ti zahvaliti za to opozorilo, ki si mi ga dal. Če bolečina za Jezusom ne bi bila tako velika! Izgleda pa, da si ti bolje obveščen kot jaz, zato te vprašam: Ali res ni bilo nobenega drugega sredstva, kot je bila smrt na križu? In ali je imel Bog resnično namen to sredstvo na Jezusu obrniti? Pomisli: Bog

življenja in ljubezni se ne ozira na tistega, ki nam ga je On sam poslal in zahteva od Njega poslušnost vse do smrti na križu! Kar pa še ni konec, ker moramo tudi mi, kot njegovi učenci, isto smrt pretrpeti. Zaradi vsega tega se ne znajdem prav. O, Jezus, če še živiš, kako zlahka bi nam Ti vse te dvome odstranil.«
21 Tujec je resno vprašal: »Simon! Zakaj pripravljaš ti svojemu Mojstru k Njegovim ranam še novo bolečino? Ti vendar veš, kako je Izaija govoril, da bo On zaradi nas prevzel vse trpljenje na sebe, vse naše bolezni in naše bolečine! In bo zaradi naših grehov in hudobnih dejanj mučen, in da bo pretrpel smrt – da bomo mi oproščeni (osvobojeni) od vsega zla lahko našli svoj mir (Izaija 53 /4-6). Nadalje pa ti hočem povedati, kaj je Izaija še govoril, da tistim, ki upajo v Njega in v Njega verujejo, bo vstal resnični odrešenik, ki jih bo vodil v najčudovitejši Jeruzalem, ki bo šele izpolnjenje vseh želja in hrepenenja Boga in Njegovih otrok. Ti misliš, da je bila ta smrt na križu zapoved Boga!
22 O, ne, moj brat! To je bila prosta volja, poteg iz najglobljega Jezusovega srca, doprinesti to žrtev in ta žrtev biti On sam! In Bog, večni, je sprejel to žrtev in ga zaradi tega povišal in postavil Njega za Gospoda nad vsem, kar živi v nebesih in na zemljah. Če bi vseeno bila najmanjša prisila izvršena na njem, bi sedaj vriskal ves pekel z vsemi svojimi privrženci. Ta Jezusova smrt na križu je sedaj križeva pot na kateri se vsi prebivalci pekla in vsi, ki še Jezusu nasprotujejo ne bodo tako zlahka znašli! Ravno to, kar tebe stiska in tvojo žalost povečuje, ta križ od Golgote naj postane rešenjska pot in sidro za vse. Pri tem križu mora vsakdo mimo! Nobeden ga ne more obiti, ker nosi v sebi temelj in pogoj: Samo skozi ta križ vodi pot do resničnega življenja z Bogom!* Ali lahko sedaj razumeš moje besede, moj Simon in tudi ti Kleophas?«
23 Kleophas je veselo odgovoril »Da brat! Zaradi tega poduka je postalo svetlejše v meni in vsa žalost je prešla! In mislim, da je tudi Simon prepričan o tem, da Gospod sploh ne more umreti brez, da bi nam in vsem ljudem nekaj zapustil, kar je, kot je On sam! Glej, tam je moj dom, pridi in vstopi z nama in nama podari še več od tvoje ljubezni in modrosti.«
24 Tujec je hotel odkloniti, zato je rekel: »Jaz želim še dalje, kajti moje srce priganja, da tudi druge osrečim. Vidva sta sedaj doma in mir se bo povrnil v vajina srca.« Kleophas Ga je vseeno prosil: »Ljubi brat, dan se nagiba in kmalu bo napočila noč! Ostani pri nas in se udeleži naše preproste večerje. Ti si najina srca nahranil s hrano iz Svojega srca in nama odvzel toliko bolečin in žalosti, zato dopusti, da Te tudi mi okrepimo in poživimo!«
25 Tujec se je dobrotljivo nasmehnil in odvrnil: »No, pa naj bo, ker si to želita vajina

srca.« Pri vstopu v hišo pa je rekel: »In tako naj bo mir Gospodov s teboj in s tvojo hišo!«

III.

1 Kleophasova žena je videla prispele, zato je prinesla vodo in oprala najprej noge tujcu, potem Simonu in nazadnje svojemu možu in nato pozdravila tujca z besedami: »Gospod, bodi pozdravljen v imenu Gospodovem in tvoj blagoslov bo naš mir!«
2 Tujec ji je nežno odgovoril: »Žena Kleophasa! Tvoja želja in volja je izpolnjena, če boš vedno ostala v tej ponižnosti! In mir v tebi naj bo tvoja moč in izpolnitev!« Hvaležno je odšla nazaj v kuhinjo, Kleophas pa je šel za njo in ji rekel: »Hana, temu tujcu sem dolžan veliko zahvalo! Pripravi dobro večerjo in uredi v gornji izbi počivališče, kajti gost bo ostal čez noč pri nas.«
3 Polna veselja je Hana rekla: »O Kleophas! Nič ne naredim bolj z veseljem, kot to, kar sedaj zahtevaš, kajti meni je dal gost toliko kot tebi! Toda kako to, da ti svojega gosta označuješ kot tujca? Meni vsekakor ni tuj! Ti moraš imeti slab spomin, drugače bi sigurno vedel, koga si pripeljal v hišo!« Kleophas se je oprostil in rekel: »Hana, midva ga nisva vprašala po njegovem imenu: toda vem zagotovo, da je On eden od naših, eden, ki tudi veruje v mojstra! Toda pohiti, da bo večerja gotova!«
4 Hana se je nasmehnila in odgovorila: »Da, kar pojdi! Kajti tvoje besede me motijo v moji zbranosti. – Tebi pa, o Gospod, hočem pripraviti večerjo, kot jo tudi tvoja mati ne bi mogla boljše!«
5 Medtem se je Simon s tujcem namestil v veliki sobi in vabljivo spregovoril: »Namesti se res udobno, v hiši brata Kleophasa je dobro počivati, kajti milost in Gospodov blagoslov počivata vidno nad njegovim posestvom. Na žalost pa sta oba sama, zaradi tega on rad vidi goste in prijatelje okrog sebe. In Hana, njegova žena, je srečna, če lahko vsem postreže.«
6 Tujec je prijazno odgovoril: »Simon, tudi Jaz rad vstopim tam, kjer sta ljubezen in gostoljubnost okras hiše. Kajti največji okras resničnega človeka je služenje, toda s srcem polnim ljubezni in vdanosti! Če vaju Jaz nebi srečal in bi se vidva sedaj vrnila domov in bi vaju bratje in prijatelji pričakovali s hrepenečim srcem, ker jim je bil odvzet mir – povej Mi, kaj bi vam koristila ljubezen in gostoljubnost te hiše? Vi bi skupno stisko in dvome svojih src še pomnožili, namesto, da bi jih zmanjšali. Zato je največja ljubezen in najbolj prisrčna gostoljubnost tam, kjer lahko učenec veselo priča z vsem svojim bistvom o Gospodovem sijaju! Pridi, Kleophas in poslušaj tudi ti, kaj bom sedaj povedal: Nikoli ni bila Zemlja bolj bogato obdarjena, kot v teh dneh, ko se je lahko Božje gospostvo razodelo na Golgoti! Končno, končno je to našemu Bogu

uspelo, da je postavil neko delo v bivanje, ki je bilo rojeno iz najsvobodnejše ljubezni in vdanosti enega človeka in ne iz Božje vsemogočnosti! V Jezusu ni bilo največje to, da je izvajal čudeže in z dejstvi dokazoval, da je On Gospod in Mojster, temveč, da je z Njegovo smrtjo na križu bila ustvarjena možnost, vsem ljudem prinesti resnično odrešenje.
7 In to odrešenje je sedaj ustvarjeno! Kajti Jezus živi! In kjer bo Jezus v vsej bodočnosti živel kot duh ljubezni, tam so vrata odprta do kraljestva resničnega življenja. Kraljestva živega - občutenega življenja, kjer bo z obujenimi duhovnimi čutili doživeta Gospodova krasota.«
8 Nadvse osupel je Simon vprašal: »Brat, ali si Jezusa že videl ali govoril z Njim? O povej, kje – kje Ga lahko srečamo? Še danes, takoj zdaj hočem odhiteti k Njemu, kajti vse moje misli in hrepenenje je sedaj usmerjeno samo na Jezusa.«
9 Tujec je mehko vprašal: »Simon, ali še veš, kaj je rekel Mojster, ko je vzel slovo od vas in moral oditi dalje Svojo pot? Ali ni rekel: V duhu ostajam pri vas in med vami, če boste tudi vi stali v Mojem duhu! Zakaj te potem še vleče tja do Jezusove osebe, ki je bila vendar samo zbirališče Njegovega notranjega Božjega – ljubezenskega Bitja? O moj Simon, toliko pa ste si že morali prisvojiti od svojega Mojstra, da v vaši prisotnosti nihče ne pogreša Zveličarja. Za Jezusa bi bila največja sreča, če bi se Njegovi resnični učenci opazovali v Njegovem duhu, kot varuhi te visoke dobrine, ki jo je On s Svojo prostovoljno smrtjo zapustil vsem, resnično vsem!« (Op. odrešitev od navideznega življenja)
10 Opazujte sedaj v tem smislu njegovo življenje in smrt in postavite sedaj vsa vaša upanja na Njegovega duha, potem se bo vsa žalost razblinila! In Njegovo življenje se bo kmalu oznanilo v vas in potem tudi okrog vas.«
11 Začudeno je spregovoril Kleophas: »O Brat in prijatelj Gospoda! Nikoli te nisem videl ob Mojstru in vendar je tvoja govorica, govorica Njegovega duha. Kako je mogoče, da ti v tej žalosti okrog Njega nisi prizadet? Kajti tvoje sijajno pričevanje za Mojstra mi dokazuje, da je tvoja notranjost prosta od žalosti, toda mi gledamo na nas same, kako velika pot še leži pred nami, preden bomo mi prispeli do takšnega vroče zaželenega cilja da bi postali tudi takšne priče. Ti praviš, naj vse upanje postavimo samo na Njegovega duha! Vendar, ali to lahko in sploh še smemo? Ti nam govoriš besede življenja - - in tako boš tudi ti lahko gledal v naša srca in opazil razvaline, ki morajo biti najprej urejene. O prijatelj, kdor ima sinove in hčere – in jih vidi pred časom usihati, potrebuje neko drugo moč, da lahko svoje srce obdrži skupaj, drugače se zruši. In v takšnem stanju si naju našel! Kajti, da midva Njegovo smrt še ne moreva gledati v tvojem smislu, bo tudi tebi razumljivo?

12 Tujec je ljubeznivo odgovoril: »Kleophas, ni se ti potrebno opravičevati zaradi žalosti in stisk, kajti Mojster ve za vse! Samo zaradi tega Sem tudi prišel k vam, da bi razrešil te vezi, ki jih vi sami, v vaših še vse preveč človeških pojmih tkete okrog človeka Jezusa. Njegova smrt je razrešila vse, kar je bilo človeškega na Njem in hoče vsem razodeti tega vas ljubečega Odrešenika! In kolikor bolj boste vi v tem smislu sedaj Njegovo sijajno delo nadaljevali, toliko več moči bo vrelo iz vas navzgor in urejalo vse ruševine in napačne pojme o Jezusovem smislu: Kdor ljubi Mene, tisti bo izpolnjeval voljo Mojega nebeškega Očeta! Kajti On Me je poslal na ta svet, da bi lahko postal On blažen skozi Mene. Tako se glasijo njegove besede vam. In vsak, kdor bo delal tako, kot vi lahko delate sedaj v Jezusovem duhu in smislu, vašim soljudem, bo okusil srečo, ki jo Jezus sedaj uživa vseskozi ves ta čas – ker je popolnoma izpolnil voljo Boga, Svojega nebeškega Očeta! Glejte, če bi se on tako prestrašil pred največjim dejanjem ljubezni, ki je Njegovo delo vendar okronalo in s čimer je bila lahko zdaj končno vzpostavljena pot in povezava med Bogom in človekom, bi moral Jezus žrtvovati še več življenj. Tako pa je voljno, brez obotavljanja vse izročil Bogu. Njegovo notranje življenje velja vsem človeškim otrokom, da jih odreši suženjstva, v katerega so ujeti zaradi svojih materialnih želja. In vi, ki ste sedaj Njegovi učenci, ste tudi prvi, ki naj bi pričali iz in o tem življenju v vas.
13 Simon se je zahvalil: »Ljubi, ljubi brat, kako potrebno je takšno pričevanje, vidim na sebi! Kako malo je bilo potrebno in že občutiva v najinih srcih ta skrivnostni poteg tega Duha iz Boga. Samoumevno je, da si jaz tega ne bom pustil oropati, ker mora sovražnik tega življenja živeti izven mojega srca, dokler bo v meni obstajala zavest božje povezav! In tako se ti zahvaljujem, moj brat, kot se bom tudi Mojstru zahvalil! Res sem občutil tvoje besede, kot udarce s kladivom v mojih prsih, toda sedaj so mi postale kruh in voda življenja! Oh, če bi bili vsaj tudi drugi bratje tukaj, kako bi se veselili in se enako kot jaz zahvaljevali.
14 Tujec pa jih je dalje učil: »Simon! Šele sedaj, ko misliš na svoje brate boš popolnoma osvobojen pritiska svojih bolečin! Kajti, kaj so lastne bolečine, če lahko pozdravimo druge? Nič drugega, kot samo nagon za dosego tega prostega Božjega življenja v meni! Če pa se ti v svoji bolečini zvijaš in celo tožiš, izključuješ tok življenja! In ves svet v tebi in okrog tebe je zvezan in zasužnjen ali celo zlomljen in pomočnik in Zveličar v tebi prav tako! – Glejta! Ves svet ni to kar izgleda – temveč kakršnega ti vidiš iz svojega notranjega življenja! Če si v sebi svoboden in vesel, od resničnega Božjega življenja prežet človek, Božji otrok, ne misliš na lastno bedo, temveč so vse tvoje želje namenjene temu, da bi tudi svojo okolico osvobodil in jo

razveselil! In kmalu ti bodo ponujene Božje moči v pomoč. Če pa si otožen od nemira in bridkosti trpinčen človek, te jezi vsaka vesela duša in v tebi se kopičijo moči, ki te samo motijo in hočejo rušiti! In svet okrog tebe se ti zdi črn in nelep! Glejta, kakšna nasprotja. In tako najdeta v življenju in zgledu Jezusa vse. Če pa bi Jezus mislil na sebe in živel samo za svoje lastne želje, bi bili vsi ljudje brez tolažbe in brez opore in upanja na srečno notranje življenje, ki se ne oznanja šele v onostranstvu, temveč naj bi se oznanjalo že tu v zemeljskem bivanju! Jaz sem dober pastir - so bile Njegove besede, in kot pristni pastir skrbim tudi za bodočnost! Vaša bodočnost pa je Njegov Duh v vas! Kajti On je Alfa in Omega vsega. Začetek in konec vseh stvari.«
15 Osrečen se je Simon obrnil k svojemu prijatelju: »O brat Kleophas! Kaj naj rečeva sedaj k temu, kar sva slišala? Ali ni tako, kot če bi nama Gospod in Mojster Sam to sveto življenjsko – resnico oznanil? (Op. Ali ne gre Jezus prav tako nespoznan pogosto tudi mimo naše zavesti?) Moja notranjost je natančno tako napolnjena od svetega življenja, kot če bi bil ob Mojstru! Resnično, skoraj nobene razlike ni več!«
16 Kleophas je odgovoril: »Simon! Saj ne boš padel zopet nazaj v obup duha skrbi in žalosti in drugim otežil življenje? Kajti meni se zdi, kot bi se zdaj spustil preveč pod vpliv najinega prijatelja. Res je, da si naju ti, prijatelj in brat s svojo ljubeznijo in spremstvom osvobodil najine stiske in žalosti in meni je resnično tako, kot če bi Jezus ne bil več mrtev! Njegova smrt me je spomnila tudi na mojo smrt, ker sem Njegove besede lahko tako hitro pozabil! Vendar se sedaj dobro počutim in vame je vstopilo čisto novo življenje. Jutri zjutraj greva s teboj in jaz vem, da boš ti že vedel, kam, kajti iz tebe že sveti življenje, ki naj bi nas osvobodilo! Brat Simon, ali ne misliš tudi ti tako, kot jaz?«
17 Simon je veselo pritrdil: »O brat Kleophas, ne vprašuj, to je vendar samoumevno! Toda tebe, brat od daleč, bi še rad vprašal: Je Jezus resnično vstal, kot naj bi nekatere žene pripovedovale? Saj si nama že toliko povedal o Mojstrovem življenju, da mogoče tudi o tem veš kaj bolj natančnega? Tudi sam si že uporabil ta izrek: Jezus živi! Seveda si uporabil te besede v duhovnem pomenu, toda jaz se sedaj sprašujem: Ali je on resnično stopil iz groba in ali bi Ga midva lahko natančno tako kot tebe videla, z Njim govorila in z Njim hodila?«
18 Tujec je resno odgovoril: »Brat! To vprašanje ne izvira iz tvojega Božjega življenja, temveč iz tvoje duše! Toda tudi v tem ti ne bom zadržal pravega odgovora. Torej poslušajta: Jezus živi! Kot vam je to sam povedal! Ali ni rekel: ¨Porušite ta tempelj (op. Njegovo telo, ker naj bi bilo telo za vsakogar tempelj za Božji duh) in v treh dneh ga bom na novo zgradil! ¨ Da – Jezus živi! On živi sedaj v nerazrušljivem telesu in dviguje vsa srca, ki so klonila zaradi bolečine in skrbi zanj! Da. Jezus živi in

uresničuje Svojo ljubezen, ki oznanja: ¨Jaz vas nočem pustiti sirote! Samo za kratek čas se hočem prikriti, potem pa zopet pridem in se ne bom več ločil od tistih, ki me resnično ljubijo!¨ In zdaj dojemite: Da bi lahko vstalega in večno živega Jezusa gledali je potrebna živa vera, ki pa ne pusti niti najmanjšega dvoma v notranje srčno življenje! Samo tam, kjer bo ta vera živa, je srce pripravljeno na tistega, ki ne more nikoli več umreti! Kajti v takšni pristni veri je človeški Sin Jezus sicer umrl na križu in poveličal sam v smrtni bolečini še življenje Svojega Večnega očeta! Zato pa bo to notranje duhovno življenje iz Jezusa v lastnem srcu živo in bo ostalo tam, kot plod neuničljivega duhovnega odrešenega življenja! In zato je res, kar sem vam oznanil: On je umrl, da bodo Njegovi - živeli! Ti pa sprejmejo to novo življenje iz Njegovega duhovnega življenja, ki je vso smrt in vso sodbo premagalo! Brat Simon! Ali sedaj veruješ, da On resnično živi?«
19 Simon je živo odgovoril: »Brat v Gospodu! Kakor si to predstavil, sem prisiljen, da ti rečem: Da, on živi! Toda vse moje hrepenenje me preganja, da ti rečem: Jaz želim Jezusa videti! – Takšnega, kot je On kot človek živel! Tako, - kot On še živi v mojem spominu! In verujem, da bo šele potem potešeno moje hrepenenje!«
20 Tujec je resno nadaljeval: »Brat Simon, poslušaj, kaj ti bom sedaj povedal: Ne dopusti svojemu hrepenenju, da bi ga videl na zunaj, ker te takšno hrepenenje vodi v zmoto! Kajti ti veš iz pisma, kakšne zvijače zna uporabiti sovražnik vsega življenja! – Tisti, ki se zna obleči celo v angelsko obleko in ne bi mu bilo težko človeškega Sina Jezusa posnemati! Toda, ali bi to lahko bilo izpolnitev tvojega hrepenenja? Ali se še vedno ne moreš popolnoma vživeti in se postaviti v to duhovno življenje svojega Mojstra in Zveličarja Jezusa? Šele potem boš osvobojen vseh zunanjih želja in boš notranje trden. Kako pa boš deloval v smislu svojega Mojstra, če v sebi še hraniš zaviralko? O Simon, neki drugi čas je sedaj napočil za vas, čas čisto duhovnega ustvarjanja in delovanja! Kajti ta čas potrebuje priče! Priče, ki bodo notranje popolnoma proste in trdne in se bodo z vso močjo svojega življenja posvetile tistemu, ki je življenje in življenje daje! Hrepenenje ustvarja samo lakoto, toda nobenega življenja! Zato išči samo v sebi tisto, kar si do sedaj še zunanje pričakoval od svojega Jezusa! Ko se je Mojster v najtežjem boju v in s samim seboj boril (v Gethsemani), se je tudi v njem dvignilo upanje! In to upanje je postalo hrepenenje in nazadnje trpljenje. Kajti to se nanaša na vas, ki ste Njegovi učenci in bratje. Že en sam vesel pogled iz vaših oči bi bil za Njega izpolnjenje. In njegove bridkosti bi se pomembno zmanjšale. Kajti On je upal in hrepenel od vas in iz vas dobiti popolno razumevanje za to, kar mu je ljubezen – za ljubezen – zapovedala ljubezen do vseh zasužnjenih ljudi in bitij! Ko pa je v njem to upanje in hrepenenje moralo umreti, se je dvignil in zaživel duhovno,

večje in silnejše. In notranje okrepljen obstaja za Njega sedaj samo še eno hotenje in dopolnjenje – za Očeta! O moji bratje! Če vi vsega tega ne dojamete in v sebi ne doživite, ne boste mogli postati Njegovi pravi učenci in nasledniki! (Op. Kako težko razumljive in vendar zelo pomembne besede tudi za nas, ki to beremo.) Kajti samo v njem je resnično življenje! In to božje življenje – je luč za tiste ljudi, ki živijo v zmoti! Kdor to božjo luč nosi v sebi, pusti vsa zemeljska upanja in hrepenenja daleč za seboj. Sedaj velja samo eno: pustite vso ničevost v sebi umreti! Potem On ne bo živel samo med vami temveč tudi v vas! Njegov duh pa vam bo nadomestil Njegovo prisotnost.«
21 Pretresen je Simon rekel: »Brat, ti nas vedno bolj sramotiš in jaz moram priznati, da imaš v vsem popolnoma prav! Toda dotaknil si se ene točke, ki je ne morem dojeti: To Njegovo hrepenenje mora tudi v Jezusu umreti? Ali je to sploh mogoče? Samo, če se mi neko hrepenenje izpolni, postanem prost in vesel! Vendar naš Gospod in Mojster, ki mu nič ni bilo nemogoče, mora nekaj neizpolnjenega potegniti nazaj v srce? Tega pa ne razumem! – Vendar si rekel dalje: Eno novo, duhovno, silno hrepenenje zaživi v Njem in pripelje voljo v Njem do predora: do izpolnitve za Očeta!«
22 Tujec ju je dalje poučeval: »Simon! Samo redki bodo izvedeli, kar boš sedaj slišal in po čem si pravkar vprašal! In tako poslušajta: Gospod in Mojster je bil v največji življenjski borbi sam! Nikjer ni bilo upanja za pomoč ali zagovor, ker je bila to Njegova izrecna zapoved vsem angelom in služabnikom večnega Boga: Pustite Me samega! Kajti tisti, ki Mi lahko pomaga in stoji ob strani, je v meni in je Oče! Toda Jezus je bil še človek! Še je imel On oči in razum iskanja za dopolnitev tega velikega dela! Še je bil On človek z enim srcem, ki je hrepenelo po krepitvi skozi enega svojih bratov. Toda brez razumevanja ste gledali Mojstra v Gethsemani se boriti in eden izmed vas je zbral pogum, da se je postavil na stran vašega Mojstra in dejal: Gospod naj pride, kar hoče, moje življenje pripada Tebi! To naj bi bilo izpolnjenje njegovega upanja in hrepenenja! Boriti ste se hoteli, da! Toda nič nositi, nič trpeti! Tedaj je umrlo zadnje človeško v Njem!
23 Toda v njem je vstala in zaživela veliko večja misel – nekaj, kar ga je naredilo močnega in voljnega. In ta misel je postala čista zavest za živo dejstvo, ker je bila Njegova notranjost tedaj izpolnjena samo z eno voljo: »Nič več Moja, temveč samo Tvoja volja naj se zgodi!« In tedaj je bilo, kot bi se Mu vsa visoka duhovna bitja, ki so Ga videla boriti in bojevati se, hotela izraziti globoko hvaležnost in Mu nuditi moči, ki so Mu jih sedaj tudi smela nuditi! In en angel je zbral vse te žareče moči, kot v goreči kozarec in Ga okrepil v Njegovi na novo vstali volji v Njem! (op. Lk 22,43)
24 Stoletja, da celo tisočletja bodo pretekla – potem bo šele razodeto, kaj je

Gospoda in Mojstra vsega življenja utrdilo v Njegovi volji pretrpeti in umreti za Njegovo veliko sveto delo ljubezni! V tej uri je bila izbojevana največja zmaga vseh zmag. In kar se je zgodilo potem, je bilo lažje prenesti! Kajti za ta preboj prihajajoča duhovna volja je ustvarjala neprestano nove moči v Njem! Tej uri se morate vi in vsi prihajajoči rodovi zahvaliti, da je sedaj zgrajena pot, ki bo vse sigurno pripeljala do najkrasnejšega življenjskega cilja! Kar ste potem ugledali in doživeli na Golgoti je bilo kronanje vsega tega, kar se je že pred tem oblikovalo in odslikavalo v Jezusovem srcu, da bi zdaj vsej neskončnosti vidno dal že od večnosti obljubljeno potrdilo: Bog – je ljubezen! – In ta ljubezen je in je bila življenje v Bogu!
25 Od sedaj naprej bo vsak, kdor si bo to ljubezen pridobil, živel: iz tega zmagovalnega – premagljivega – duha iz Gethsemane in Golgote! In noben sovražnik niti nasprotnik si ne bo nikdar smel drzniti nad tem svetiščem življenja pregrešiti. V tem izžarevajočem življenju Jezus ni več gost Zemlje, ampak v Svojo lastnino povrnjen se bo vrnil s Svojo lastnino. (Op. V Notranje Očetovo Božanstvo)
26 In to nebeško vedenje, ta zavest je nastala v Njem v tisti težki uri! – Zato ljubi bratje, ne žalujte! – Kajti On živi tam, kjer se Njegovi otroci in Njegovi bratje prebujajo! Tam, kjer je otroško srce predrto od duha hvaležnosti: To si storil Ti za mene, da smem jaz zdaj živeti življenje v Tvoji milosti, življenje veselja in izpolnjena!«
27 Hana je poslušala ves govor tujca, toda oba brata je nista opazila, tedaj pa se tujec obrne in ji reče: »Pridi tudi ti bliže in poslušaj še dalje, kaj bom še povedal tema dvema, ker je to pomembno za vse! Kajti ne samo možje in Gospodovi učenci, temveč vsi ljudje, veliki in majhni, siromašni in bogati, so poklicani, da bodo nosilci tega Silnega Božjega življenja, da bodo delovali in ustvarjali po volji Rešitelja. Kajti, nič več nimate opraviti z zakonom, temveč z Odrešenikovim duhom in vaše naloge so rešljive samo v tem duhu! Ne vprašujete, kakšne naloge vas čakajo, temveč bodite pripravljeni vsak čas ta klic sprejeti v sebi! Kajti tisti, ki vas najame za delo, vam bo dal tudi navodila! Kako pa boste rešili naloge, pa je prepuščeno vaši prosti ljubezni in modrosti! V vas leži še marsikaj v ruševinah (zmotah) glede vzroka Jezusove smrti, toda vi sami ste tisti, ki morate v tem zopet ustvariti red! Zato mislite na to, kako težko se je moral vaš Mojster boriti, to je pomenilo, da je moral vse ovire v Sebi razrešiti (vse Svoje človeške lastnosti premagati) in popolnoma izpolniti voljo Boga! – Pomislite pa tudi na še eno: Lucifer je sedaj premaganec in njegovo sovraštvo je brezmejno! Nobenega angela ni, ki nebi obžaloval tega velikega in vendar tako globoko pogreznjenega in zablodelega brata! Vendar z Gospodovo smrtjo na Golgoti – je tudi njemu mogoča pot do prostosti, to je vrnitev nazaj k Bogu je sedaj mogoča samo še - preko Golgote« (Op.: Kar pomeni, skozi prostovoljno smrt na križu

njegove lastne volje.)
28 Ta križ, ki naj bi človeškemu sinu Jezusu oropal vse božanstvo, je za vse postal velik preobrat! Tako kot lahko sedaj vsak zgrabi to svobodno pravico, da pusti tudi na sebe delovati temu duhu iz Golgote, da bi lahko v sebi stopnjeval to zavest: Jezus Odrešenik živi tudi v meni! In Njegovo življenje naj bo moja moč, ki mi bo pomagala premagati vse, kar je še zemeljskega v meni! – Zato zdaj ni več mogoče v kakšnem drugem duhu izbojevati to zmago! Ta križ ni samo simbol trpljenja in preizkušenj, temveč tudi znamenje izvolitve! Kajti *v križu se izkazati pomeni* v sebi odpreti vsa vrata do resničnega, večnega življenja.«
29 Brata sta se nemo spogledovala. Ker je Hana opazila, da gost ni več govoril naprej, je tiho odšla ven in pripravila večerjo. Ti trije pa so molčali in bili globoko ganjeni. Ko so bile jedi pripravljene, je Kleophas zaprosil: »Brat! Večerja nas čaka in Bog nam je dal pravico blagoslavljati. Zato blagoslovi ti te jedi in se zahvali v našem imenu.« Blagoslavljajoč je dvignil tujec svoje roke nad jedmi, vzel kruh, ga prelomil in rekel:
30 Uživajte to v imenu Gospodovem, da bo ta hrana postala v vas za krepitev telesa in duše in boste izpolnjeni s hvaležnostjo, s katero sem bil jaz izpolnjen, da sem lahko popolnoma izpolnil Očetovo voljo v Sebi! Amen.«
31 »Gospod! – To si Ti!« sta zaklicala brata istočasno in skočila k njemu, da bi ga objela s svojimi rokami, toda – prostor je bil prazen! Gospod je izginil! Tedaj sta se oba spogledala in Simon je pretresen rekel: »To je bil – Gospod! Oh, zakaj Ga nisva prej spoznala? Kako težko Mu je moralo biti pri srcu! – Midva, Njegova učenca nisva zaradi žalosti in skrbi prepoznala niti Gospoda pri nas! Tistega, ki naju je vendar tako ljubeznivo osvobodil vseh skrbi! Midva pa sva preslišala glas najinih src, ki sta naju opominjala: »To je Gospod! – To je Gospod Sam!«
32 »Simon!, je rekel Kleophas, »Da – to je bil Gospod! In samo on ve, zakaj je hotel ostati tujec. Ali niso najina srca razbijala, kot bi hotela ugovarjati proti najini slepoti! Jaz pa ti povem, Gospod je to hotel tako, drugače bi Ga morala spoznati!«
33 Vznemirjen je Simon zaklical: »O brat! Sedaj si pa ti v zmoti! Gospod naj bi hotel, da Ga midva nebi spoznala? Ne! Jaz mislim drugače! Res so bile najine oči zadržane – toda zaradi najine slabosti in najine človečnosti, ki nista hoteli videti nobenega izhoda iz najine žalosti. In v tej slabosti je prišel Gospod k nama in naju osvobodil tega. Zato hočem iti še danes k bratom in jim sporočiti veliko vest, da Gospod živi!«
34 Zdaj je spregovorila Hana: »O vi možje, vi norci! Kako to, da sem jaz vedela, kdo je bil gost? Še preden je spregovoril z menoj, sem vedela, da je to Gospod! Ko sem izprašila Njegove noge, sem opazila rane od žebljev in tako sem pogledala tudi Njegove roke in tudi tu sem videla brazgotine! Tedaj sem Ga pozdravila kot Gospod

in Njegova zahvala je bila zame darilo iz nebes!«
35 Kleophas jo je osuplo vprašal: »Kaj, Hana, ti si ga spoznala in mi nisi nič povedala? Hana se je nasmehnila in rekla: »Seveda! – Toda ti si bil gluh in slep in samo Gospod ti je lahko zopet povrnil vid in sluh. Zdaj pa pohitita tja k bratom in jim odnesita sporočilo, da Gospoda ni več v grobu in da je bil on pri nas in nam je razodel globoke skrivnosti Svojega življenja! Glejta, tudi brez brazgotin bi postala pozorna na Njegove besede! Kateri tujec pa ve za stvari, ki so znane samo nam? In kateri tujec bi se lahko tako zavzel za Zveličarja Jezusa? Toda vse je dobro tako kot je! Gospod je vendar dosegel, da nič več ne tožita, temveč se zopet veselita in lahko potolažita prestrašena srca drugih.«
36 Osuplo je Simon vprašal: »Hana, od kdaj se pa tako zavzemaš za Mojstra, prej si velikokrat trdila, da se tako ne bo moglo nadaljevati.«
37 Hana mu je pojasnila: »Simon, prav si povedal, vendar sem bila jaz vedno samo služabnica in sem se morala zadovoljiti samo z odvečnimi drobtinami! Toda danes me je Gospod blagoslovil! In še vedno občutim v sebi tok življenjske moči, ki se je iz Njega izlila vame. Vedno bi rada vriskala nad njegovimi besedam: »Tvoja želja in volja je izpolnjena, če boš ostala v ponižnosti! In ta mir v tebi – naj bo tvoja moč in izpolnjenje!« O vi možje! Dojemite, kaj se pravi biti od Njega blagoslovljen! Njegov mir je naša moč in izpolnjenje! Več ne potrebujem za zemeljsko življenje. Njegov mir mi je opora in mi daje prepričanje, da On živi! On živi! Čeprav drugi tega ne morejo verjeti. Kakšno blaženo stanje je s temi redkimi besedami ustvaril v meni? Vidva sta z Njim govorila eno uro, pa sta šla mimo vse blaženosti!«
38 Simon je pritrdil: »Hana, vsekakor si ti srečnejša! In veselim se nad tvojo zasluženo srečo. Ker midva Gospoda nisva takoj spoznala, sva bila prikrajšana za blaženost, ki jo doživijo samo najvišji angeli. Toda, ali ni že to sreča, da vemo, da je Gospod prišel k nam! K nam, ki smo živeli v žalosti in nas osvobodil in razveselil!«
39 Hana je dobrohotno pritrdila: »Da, Simon, ne bomo se prepirali, kdo je srečnejši! Saj je vendar Gospod sam prišel k nam in prinesel mir našim dušam. Toda jaz mislim, da je imel Gospod še čisto poseben vzrok za to in zato vama rečem, da zaužijta sedaj to od njega blagoslovljeno hrano, kajti Gospod tega ni storil zaman! In spominjajta se pri tem Njegovih besed, ki naj vaju napolnijo s hvaležnostjo, da bosta bolj veselo delovala in ustvarjala za Njega! Ravno tako, kot sta bila vidva v dvomih – tako bodo tudi mnogi drugi še žalovali za Njim.«
40 Kmalu so končali večerjo, kajti Hana je svojo vnemo zrahljala, da bi Njemu izkazala svojo hvaležnost z dejanji. In tako so se poslovili in oba sta odhitela proti Jeruzalemu, čeprav je bila že noč.
41 Oba moža sta bila notranje zaposlena z doživetjem in vsak je čakal na nagovor

drugega, vendar ni noben hotel oskruniti tišine in tako sta šla s hitrimi koraki naprej. Na poti sta ju srečala dva moža in ko sta bila že čisto blizu, so se v slabotni mesečni luči prepoznali in eden od njiju je pozdravil: »Mir z vama!« Potem se je obrnil k Kleophasu in ga vprašal: »Kam pa gresta? Saj se bliža polnoč! Kaj se je pa zgodilo, da se ne da počakati do zgodnjega jutra?«
42 Kleophas je odgovoril: »Brat Josef! Doživela sva največji čudež vseh čudežev: Mojster Jezus je vstal od mrtvih in govorila sva z Njim! O tem hočeva obvestiti vse brate, ki še v žalosti in bolečinah žalujejo za Njim.«
43 Josef je osuplo vprašal: »Vidva sta videla Jezusa? – ON resnično živi? Midva prihajava iz Jeruzalema, kjer vlada dvom in se širijo vsemogoče govorice, toda nihče ne ve, kaj je res. Bratu Sephraimu so celo rekli, da je Jezus v spremstvu dveh angelov bil v templju in da naj bi obračunal z visokim duhovnikom.«
44 Kleophas je osuplo vprašal: »Ali sta tej vesti verjela? Naš Mojster Jezus, ki se je pustil bičati in usmrtiti, naj bi sedaj obračunal s svojimi sovražniki? To bi vendar, če bi hotel, to kot človek lažje naredil! Toda On je rajši trpel nedolžen, kot, da bi se boril za svoje pravice! Sedaj pa, ko sva z Njim govorila, tudi veva, zakaj se je moralo vse tako zgoditi! Vendar ne zadržujta naju, ker se nama zelo mudi, kajti vsaka zamujena ura lahko pripelje Njegovo delo v nevarnost.«
45 Ephraim je vprašal: »Brata, kaj pa hočeta doseči sredi noči? Če Jezus živi, bo že sam vedel, kaj je potrebno storiti! Sicer pa jaz tega še ne morem verjeti, kajti kar nam smrt vzame je in ostane za nas ljudi mrtvo. Zato se kar mirno obrnita in prepustita vse prihajajoče vajinemu mojstru!«
46 Simon je odgovoril:« »Brat Ephraim, dobro veva, kako je bilo to prej pri naju, zato imava tudi vzrok, da se sedaj veseliva! Kajti Gospod sam nama je prinesel to veselje. Ko je Jezus, kot Zveličar bolne ozdravljal in številne stiske odpravljal, ti je bilo ljubo, ker pa ti On sedaj ne bo prinesel nobenega zemeljskega dobička, je sedaj manj tvoj prijatelj in zato ti ni tako pomembno, če on živi ali ne. Nam pa je to najpomembnejše! Kajti, Jezus je resnično vstal od mrtvih in zato lahko zopet upamo! Pridi Kleophas! Najin cilj so najini bratje, tudi njim bo to veselje in vesela vest, da Jezus živi, dobro dela.
47 Simon in Kleophas sta se na kratko poslovila in usmerila svoje korake proti Jeruzalemu. Druga dva pa sta prizadeta obstala in Josef je vprašal: »Kaj je pravzaprav res? Veš kaj, do miru danes itak ne bova prišla! Pohitiva za njima in se jima priključiva, potem bova končno zvedela čisto resnico!«
48 Ephraim je odgovoril: »Josef, ti govoriš, kot da bi bila to najpomembnejša stvar na svetu. Kako naj bi šel zraven k Njegovim učencem, ko sem pokazal tako malo zanimanja za Jezusa, dokler je še živel in tudi še sedaj nisem ognjeni plamen Zanj.

Če je On resnično vstal od mrtvih, potem je bilo škoda za vse bolečine in trpljenje.«
49 Joseph se je razburil in rekel: »Dvomljivec! Pa ostani sam. Mene vleče k Jezusu! Če je On živ – kakšna sreča! Potem bo On še sigurno odrešil Svoj narod, ker Ga ne bo mogoče več uničiti! To premagljivo je vendar: najprej trpljenje, potem smrt in sedaj novo življenje. Zato brat Ephraim, jaz grem za njima.
50 Ephraim je mrmral: »Potem pa pojdi, ti sanjač! Jaz pa dajem miru prednost.«
51 Joseph pa teh besed ni več slišal, ker je že hitel za onima, vendar ju ni mogel takoj dohiteti. »Nič ne de,« si je rekel, »ju bom že našel, kajti samo v prenočišču pri Lazarju bosta vstopila!« Nato je v njem nastopil občutek sreče, tako, da je glasno zaklical: »O Gospod in Zveličar Jezus! Zakaj nisem hitel za Teboj, ko si še živel? Šele sedaj občutim ta pritisk v sebi, ko si dokazal, da Tvoja beseda ni zvok ali glas, temveč resnica. O dopusti, da se bom prepričal, da si Ti še resnično pri nas.«
52 Simon in Kleophas pa sta hitela neutrudljivo dalje in Simon je rekel: »Brat Kleophas! Ljubezen daje krila najinim korakom, ker sva že dober kos poti prišla bliže k cilju. Glej, tudi zvezde na nebu oznanjajo zahvalo s svojo svetlobo, ki so jo dolžne svojemu Stvarniku! Še vedno premišljujem o tem, kar je rekel Gospod o hvaležnosti! Kako pa pravzaprav ti razumeš te njegove besede?«
53 Kleophas je odgovoril: »Brat, kako pa naj bi drugače razumel, kot, da se trudim postati takšen, kot je bil Mojster Sam. Ne samo tako govoriti, ne, predvsem se učiti misliti tako, kot je mislil On! Vse njegove misli se usmerjajo na Njegovega Svetega Očeta! In v tej povezanosti On ni poznal nobenega drugega cilja kot Bog in da je delal po Božji volji! Vse druge misli so bile samo posledica Njegove notranje povezanosti z Bogom! In sedaj tudi razumem vse Njegove besede čisto drugače! Glej, mi, ki verujemo Vanj, upamo na koristi, upamo na odrešitev našega zasužnjenega naroda! In zato smo delali, kar je on od nas zahteval. Toda, ali je Jezus tudi hotel to,kar smo mi od Njega pričakovali? On je vedno naglašal: »Delajte po Mojih besedah, potem boste spoznali, da nisem jaz govoril z vami, temveč Oče v nebesih.« In tako je On sicer sprejel našo ljubezen, prikazoval pa nam je vedno znova, kaj pomeni resnična ljubezen. Sedaj šele vem, kaj je ljubezen, brat Simon! In moje delovanje do Jezusa je sedaj drugačno, ker je v meni zaživela zavest, da Mu moram biti vedno hvaležen, ker me je izvolil, da delam za Njega, toda ne iz svojega duha, temveč iz Njegovega duha! In ravno ta zavest nam manjka, da brez Njega ne moremo narediti nič! Glej, hočem ti dokazati, da greva midva tudi v tej uri proti Jeruzalemu iz svojega duha in ne iz Njegovega duha.
54 V Njegovi ljubezni živi določen načrt, ko je rekel: Pojdita k drugim, da oznanita veliko veselje! Midva greva in Njegova ljubezen naju postavi pred eno čudovito

nalogo, ki pa je midva ne upoštevava, kot sedaj to jaz uvidim v sebi! Kajti oba soseda, Jozef in Ephraim sta nama bila postavljena za nalogo! Nebi se smela tako zlahka ločiti od njiju ampak bi morala poizkusiti, da bi obema to veliko doživetje tako prodirajoče položila na srce, da bi tudi onadva morala verjeti, da Gospod živi! Šele potem, ko bi bila popolnoma prepričana o tem, bi najina bratska ljubezen storila dovolj in bi bila s tem Gospodu hvaležna za milost, ki sva jo danes doživela! Tako pa se je moje veselje že razblinilo, ker sva že tu odpovedala!«
55 Simon je rekel zamišljeno: »Moj brat Kleophas! V tvojih besedah leži globlji pomen in globoka resnica, toda jaz mislim, da sodiš prestrogo o sebi in najinem delu. Lahko bi imel prav, toda potem bi bilo vendar vsako napačno ravnanje ena obtožba! Kdo pa hoče trditi, da je Gospod to hotel drugače? Mislim, da greš tukaj predaleč! Ali ni to najina ljubezen, ki naju priganja k bratom? Ali ni ljubezen in hvaležnost eno in drugo?«
56 Kleophas je odvrnil: »Brat, ti nisi dojel pomena! In če bi ti hotel pojasniti, bi imel zopet ugovore, ker vse, kar jaz vidim v sebi, ni mogoče izraziti z besedami! – Vendar tale toda ti bom razložil: Kaj nam Mojster v Svojem zemeljskem življenju ni mogel razodeti, lahko stori sedaj! Toda samo tistim lahko to razodene, ki so Mu prišli tako blizu, da, če so povezani z njim, najdejo vse sami pri Njem, kar ima On v svoji neskončni dobroti, ljubezni in usmiljenju pripravljeno za njih.«
57 Simon je vprašal osuplo: »Ali misliš s tem povedati, da bi nama Gospod še več povedal in da ga je nekaj zadržalo, da bi nama čisto odkrito govoril?«
58 Kleophas je odvrnil resno: »Brat, povem ti, da to ni samo moje mišljenje. temveč je to sedaj zavestno spoznanje. Kajti Gospod nam lahko samo daje, kar potrebujemo. Srečanje z Njim je zelo vznemirilo mojega notranjega duha in sedaj, ko temu, kar je On povedal, v samem sebi sledim, vidim Gospoda veliko bolj sijajnega, kot prej! Ali je to potem čudež, če nove misli in novi življenjski tokovi oživljajo v meni? In, kadar Gospod daje, daje z odprtim srcem! Tako gledam sedaj v Njegovo odprto srce v sebi in najdem še veliko neizgovorjenega v njem! Zato ti še enkrat povem, da sva Gospoda razočarala, ker sta nama tista dva bila za preizkušnjo – in Gospod je imel glede naju eno upanje!«
59 Simon je zopet osuplo vprašal: »Brat, ali ne moreva jutri dopolniti tega, kar je danes ostalo nedopolnjenega? Mislim, da lahko to, kar sva danes zamudila, še nadoknadiva.«
60 Kleophas mu je odgovoril: »Kar je zamujeno, je zamujeno! Tako kot ne moremo preteklo uro priklicati nazaj, tako se tudi zamujena priložnost ne more več nadoknaditi! Vendar je Gospod dobrotljiv! Kar mi ne moremo, Gospod zlahka stori!

Mi Njegove volje ne izpolnjujemo zato, ker je On vsemogočen, ampak zato, ker nas hoče narediti za Svoje izvoljence! Narediti nas hoče enake svojim angelom! – Sedaj bi se morali učiti gledati Njegovo notranje življenje, kot našo lastnino in to tako, da med našo in Njegovo voljo ne bi bilo, v nobenem življenjskem položaju, nobene razlike več. O brat, ali ne občutiš v tem veličino in krasoto? On, moj Zveličar in moj Bog, je v mene položil ta otipljiv občutek, ki ga je tudi On sam kot Gospod in Mojster občutil, ko se je povezal z menoj. Velik je Gospod in silna njegova oblast. Toda za to ljubezen, ki se mi tu razodeva, mi manjkajo ustrezne besede.«
61 Ganjen je Simon odgovoril: »Moj brat! Slutim, kaj ti občutiš, toda sam pa stojim še kot v megli! Kajti Jezusova podoba mi skoraj izginja pred duhom te ljubezni iz Jezusa. Tukaj je zame eno križišče, zato svojim občutkom ne morem dalje slediti. V Jezusovi podobi mi je stopilo nasproti življenje, ki me je globoko zgrabilo do mojega najglobljega bistva. In izpolnitev mojega hrepenenja bi bila, da z Njim postanem popolnoma eno!«
62 Kleophas je tedaj spregovoril: »Simon! Simon! – Kaj je rekel Gospod? Ne dopusti, da te tvoje hrepenenje zavede v zmoto! Po tvojih pojmih bi lahko Njegovo življenje prišlo k tebi samo v osebi in obliki Jezusa? Kako pa razumeš njegove besede: Ko pa pride tolažnik, vas popelje v vse resnice! Brat, od kot bo prišel ta Tolažnik? Ali ni to na novo vstali, in iz Njegovega duha ljubezni v nas nastalo življenje, ki razširi zavest, da je samo Gospod resnični Tolažnik, kajti tam kjer On živi, delujeta samo Njegova resnica in Njegovo življenje!« Njegovo duhovno življenje pa hoče biti spoznano in dojeto! Kajti nikoli nam Jezus ni rekel: Jaz sem Gospod in tvoj Bog!, temveč: Išči Me, Moj otrok! Rad se bom pustil najti in ti dati tisto, po čemer boš hrepenel! Toda iskati moraš iz svojega najbolj prostega, otroško srčnega – potega do Mene. Vidiš, moj brat Simon, tako sem sedaj spoznal Jezusovo ljubezen in sem Njega samega našel v sebi!«
63 Simon je dvomljivo odvrnil: »Brat, midva se oddaljujeva drug od drugega, namesto, da bi se edinila! Tvoje dojemanje je zame previsoko. In potem, brat – mi hočeš tudi pokazati, da je tvoj sedanji pojem ljubezni daleč boljši od mojega. V Jezusu vidim vso lepoto in dobroto! V Jezusu imam vzor, ki sem ga prej v svojem zemeljskem življenju zaman iskal. Z večletnim skupnim bivanjem z Njim sem uvidel, koliko mi je dal notranjih in zunanjih darov in me s tem naredil srečnega in zadovoljnega. In sedaj mi ti praviš, da sva odpovedala in Gospoda razočarala? Skupaj sva nosila veselje in žalost in nikoli ni bilo nobenega nesporazuma v najinem prijateljstvu, toda sedaj te ne razumem, kako lahko v svoji vnemi zagovarjaš nekaj, za kar ti manjkajo vsi dokazi!«

64 Z mirno prijaznostjo mu je Kleophas odgovoril: »Brat Simon, ne bom se ločil in se ne morem ločiti od tebe, da pa večna in čudovita milost dopusti, da nekaj najdem v sebi je zame ravno to spodbuda, da še dalje iščem na tleh popolne vdanosti! Kar pa ti nočeš dojeti, ker hočeš za sebe imeti vse, še zlasti pa Jezusa! Medtem, ko bi jaz rad vse oddal, tudi svoj dosedanji pojem o Jezusu. Če misliš, da mi manjkajo dokazi, se zelo motiš, kajti glej: Josef bo vsak čas tu, ker hiti za nama! In to vedenje sem našel v sebi, ker mi je Gospod to prikazal v mojem srcu! In sedaj sam povej, ali ni to v meni prebujeno in v tej obliki oznanjeno življenje bolj sijajno, kot tvoje hrepenenje? Glej, Gospod daje in nam da tudi veliko in kar zahtevamo! On ve, kaj je potrebno za nas in je za nas najbolje. Kako je pritiskal skušnjavec v puščavi, naj naredi iz kamenja kruh! Toda Mojster je vedel, zakaj tega ni storil! In ko smo bili navzoči pri nahranitvi pettisočih, je On že dolgo vedel, kaj je potrebno, da je lahko nasitil vse poslušalce! Tudi brez, da bi en sam prosil: »Gospod, množica je lačna, ustvari kruh.« Simon, ali res ne najdeš še nič velikega v sebi, kar še ni bilo izgovorjeno? Vendar, sedaj prihaja Josef in zato ga počakajva!«
65 Še preden je Simon lahko odgovoril, ju je Josef dohitel in rekel: »Da sem vaju le našel! – o Bog bodi zahvaljen in hvaljen! Resno sem si že očital, - kajti, če je Jezus resnično vstal in bil pri vaju, potem lahko še naprej upamo, da bo vendarle še odrešil Svoj narod in vsega suženjstva in drhali (rimskih čet!). O brata, odpustita mi prejšnji dvom, ker je sedaj zaživelo v meni veliko upanje!«
66 Klub veselju nad Josefovim prihodom je Kleophas opomnil: »Josef, ali se morda ne motiš? Je resnično želja tvojega srca, da odhitiš k Jezusu, ali so zemeljske prednosti vzrok tvojemu nagibu in upanju? Tudi tebi povem, da Jezus ni vstal od mrtvih kot zmagovalec nad svojimi sovražniki, da bi jih sedaj trajno obsojal, temveč je Jezus umrl – da bi vsi, ki verujete Vanj, sprejeli popolnoma novo življenje! Njegovo vstajenje je pečat, je ta, za vse večnosti veljaven podpis pod Njegovim volilom za vse Njegove otroke: Jaz živim in vsi vi boste tudi obujeni k temu sijajnemu Božjemu življenju! Zato se resno preizkusi! Kajti Gospod, naš Mojster noče biti več Gospod iz sebe ven, temveč Gospod iz ljubezni do Svojih otrok! Svoje duhovno življenje nam je podaril, da bi mi skozi Njegovo življenje vase sprejeli Njegove blagoslove in kot blagoslovljeni smeli dalje delovati pri velikem Gospodovem odrešenjskem delu.«
67 Josef je resno odgovoril: »Brat Kleophas, tvoje besede so kot meč, toda tudi kot balzam. Ti mi hočeš dobro, čeprav sem poprej včasih odšel od vas in vas nisem podpiral v tej meri, kot ste si ti in drugi zaslužili glede Jezusa. Vendar menim, da me Mojster, če bi bil tu, nebi zavrnil, temveč bi mi rekel, da sem dobrodošel! Mogoče sem grešil s tem, ker je bilo moje zanimanje za Njega tako majhno, toda sedaj, brat, me je

v notranjosti nekaj zagrabilo in to me silno vleče k Njemu! Ali misliš, da je to samo domišljija?«
68 Razveseljen je Kleophas rekel: »O brat Josef! Gospod ve za tvojo željo – in zato bodi prepričan: On dela Svoje, zato tudi ti delaj svoje! Kajti tu ne gre za trajanje, vedno prositi in vedno znova prositi, da bi Gospod prišel k nam in nam pomagal pri naših zahtevah! Dokler je Mojster živel med nami kot človek, nam je dajal in nam služil, kot človek in kot brat! Sedaj pa, ko je vse človeško odložil in prihaja v Svoji resnični nebeški naravi k nam, tu, ljuba brata, pa se hočemo potruditi, da bomo postali darovalci in služabniki za naše brate! Kajti On je sedaj naš Oče in mi smo Njegovi otroci! Tako kot nas je on s Svojim vzorom učil tega dajanja in služenja, ravno tako hočemo mi Njemu v tem slediti, in postali bomo napolnjeni z Njim in Njegovim duhom! To pa ni, kar bi mi lahko imeli za našo lastnino! Vse je od Njega in iz Njega! In tako je k tebi, brat Josef, prišla misel, da hočeš k Njemu, zato bodi prepričan, da je bila tudi ta misel od Njega položena v tvoje srce, da bi te oblikovala v iščočega in zahtevajočega človeka. Da se v tvoji duši izkazujejo še tuji vplivi, je razumljivo, toda ljubezen do Gospoda in te naraščajoče zahteve, da bi bili z njim vedo bolj povezani, ustvarjajo luč in jasnost o tem v nas! Zato, brat Josef, se veseli, ker si na pravi poti, ker si naju iskal in tudi našel. Seveda pri naju nisi naletel na Gospoda! Toda pokazala ti bova pot do Njega, da ga boš potem lahko sam našel v sebi!«
69 Josef se je začudil in rekel: »Brat Kleophas! Kako to, da danes govoriš veliko bolj osveščeno, kot v preteklosti? Presenečen sem nad teboj, ker bi se mi zdelo bolj razumljivo, če bi Simon tako govoril, ker je on že Gospodov učenec, vendar menim, da je vseeno, kdo mi pokaže pravo pot, da pridem do cilja! Toda naj te ne vznejevolji, če te še nekaj vprašam: Gospod naj bi vstal od mrtvih, to je velika vest. Dobro! – Kajti vidva sta Ga videla in govorila z Njim, vendar moram vprašati, ali je bila Njegova smrt znamenje, da bi se mi med seboj bolj tesno povezali in v njem šele sedaj spoznali našega resničnega Odrešenika? To mora biti za njegove sovražnike zelo pobijajoče, najprej zmagoslavje, da tega sovražnika starega Mojzesovega zakona ni več in da so oni sedaj Gospodje, potem pa Jezusovo vstajenje od mrtvih in novica, da On živi! Draga brata, opominjam vaju, da bo Njegova zmaga tudi naša.
70 Kleophas ga je zopet opomnil: »Brat Josef, ti se silno motiš! Gospod živi! Toda On hoče živeti v srcih Svojih otrok! Jaz ne potrebujem nobenih nadaljnjih dokazov več, ker že občutim tok in moč Njega v sebi! In tako sedaj poznam samo eno nalogo, da se pokažem vrednega te milosti. Tvoje vprašanje pa ne dopusti spoznati nobene vere, temveč samo dvom. Josef, spoznaj da prinašajo nova vprašanja nove dvome!

To bi moral ti, kot stari Jud, vedeti. Zakaj nočeš najinemu pričevanju brezpogojno verjeti? Zapomni si: Odnos Gospoda in Mojstra do nas je sedaj drugačen, ker sedaj On ni več človek in naš služabnik, temveč Gospod in večni Oče, kot je napovedano v Izaiju. Ker se sedaj to ujema, se mora tudi drugo ujemati, in tako, brat Josef, grem jaz do najbolj oddaljenih pojmov o Jezusu! In v meni je pri tem čudoviti mir in prepričanost! Zato se ne čudi in ne vprašuj, temveč veruj! Veruj tudi to, kar še ne vidiš! On je sedaj to čudovito milosti polno Bitje, da, kjer stoji v srcu za Gospoda nekaj najmanjšega, se on že oznanja: Glej! Jaz sem pri tebi – ne boj se!«
71 Josef je ostrmel in ni našel drugih besed kot: »Brat Kleophas, sedaj pa moram jaz molčati, kajti tvoja govorica dokazuje življenje, ki ga jaz še ne morem dojeti. Toda kljub temu ti povem, da si želim Jezusa videti in se v Njegovem pogledu okrepčati, Ga prositi odpuščanja in se ob Njegovih besedah dvigniti! Tvoje besede mi zvenijo preveč silno. Brat Simon, kako pa ti misliš o tem?«
72 Simon se je dobrotljivo nasmehnil in rekel: »Josef! Povem ti, da sva midva oba še velika bedaka. Nama gre tako, kot še mnogim. Kaj vse nama je danes dal Mojster sam! In v srcu to pritiska in opominja, od ljubezni bi se hotelo razpočiti, vendar ta mrzli razum gradi jezove in zaščitne okope, da to novo življenje ne bi prodrlo skozi! Zdaj sem dovolj ozdravljen! Kajti, priznavam ti, da je brat Kleophas to novo življenje dojel in nama ga že oznanja! O kako jasne so mi sedaj besede: »Glej, prišla bo ura in je že prišla, ko boste razkropljeni vsak v svoj svet in Me pustili samega! Toda, Jaz nisem sam, kajti Oče je pri Meni.« Kako resnične so njegove besede in kako prav je imel On. In kaj je bila Njegova moč? Oče je bil pri Njem! In brata, te besede si tudi jaz osvajam: Oče – je pri meni! Tako kot Jezus dela v Tvojem Duhu, hočem tudi jaz Tebi, Oče, služiti! Kajti Ti si tudi moj Oče!«
73 V tem trenutku se je z neba spustil veliki zvezdni utrinek in razsvetlil kot z dnevno svetlobo vso okolico. Po njeni ugasnitvi pa je bilo, kot v najtemnejši noči, toda potem so spet zasvetile zvezde! (OP. – To je bila sijajna ustrezajoča podoba o poteku našega notranjega sveta.)
74 Nato je Kleophas rekel: »Hočeta dobiti še boljši odgovor, kot nam je bil ravnokar dan? Kjer vsi elementi pričajo, kako so podložni življenju in zakonom iz Boga? Zato tudi za nas velja samo eno: Z veseljem izpolnjevati voljo živega in svetega Mojstra Jezusa! Potem bo svet izvedel, da naš Mojster živi! Če pa zahteva po zunanji prostosti in materialnih dobrinah v vas ne bo umrla, potem se On ne bo mogel nikoli v vas razodeti – niti se vam pokazati! Moje kraljestvo ni od tega sveta, govorijo Njegova sveta usta. In v tem kraljestvu živi On. Da pa bomo smeli živeti z Njim v Njegovem kraljestvu, je On Sam na široko odprl vrata s Svojim vstajenjem! Verjemita

mi, draga brata, da bi bilo Gospodu veliko prihranjeno, če bi mi pomen Njegovih govorov in Duha Njegove ljubezni bolje razumeli. Njegova smrt nas nebi razkropila, temveč zbrala in združila in bi v nas pustila dozorevati Njegovemu duhu, ki tako rad daje – in služi vsem!«
75 Simon je ganjeno rekel: »Brat Kleophas, sedaj te bolje razumem! Žal mi je, da sem najprej hodil po svojih poteh! Toda Gospodu naj gre zahvala! Jaz sem zopet našel samega sebe in sedaj tudi razumem, kako ti misliš. Kako se bodo bratje veselili, ko jim bomo prinesli to veselo vest!«
76 Kleophas je odgovoril: »Kaj če bodo oni tudi tako obupani, kot sva bila midva? Kje bi bila midva, če naju Gospod nebi osvobodil? Vendar pohitimo in molčimo in pustimo našim srcem, da bolj živo govorijo!«

*Samo skozi tiho in prostovoljno žrtvovanje lastne volje, pogosto kot v najbolj boleči smrti na križu, se človek uči spoznavati voljo Boga. Oblika križa ustreza visokem tramu veliki volji Boga, v vodoravnem krajšem tramu pa naši samovolji.

V.

1 V Jeruzalemu je vest, da je grob prazen izzvala največje vznemirjenje! Templarji se niso dali videti in zato so se Gospodovi prijatelji lahko bolj svobodno gibali. V Lazarjevem prenočišču je bilo vse bolj živahno. Ljudje so prihajali in odhajali, se spraševali med seboj in prejemali odgovore, vendar nihče ni vedel nič natančnega. Bilo je po polnoči, toda v hiši ni nihče mislil na spanje, kajti Peter je prinesel novico, da se je Gospod prikazal ženam! In to hrepenenje vseh, da bi Ga tudi oni zopet videli, je bilo vedno močnejše. Tedaj so se odprla vrata in notri so vstopili: Simon, Kleophas in Josef. Vsi so bili dobrodošlo sprejeti in prišleci so se razveselili, da so srečali tukaj brate.
2 Peter jih je takoj vprašal: »Moji bratje! Kaj važnega vas je pripeljalo sredi noči v Jeruzalem? Je to tudi hrepenenje in želja, da bi videli Gospoda? Potem vam moram na žalost odgovoriti, da Gospoda še ni bilo tukaj! Res nam je Gospod po ženah sporočil, da On živi, toda videli ga še nismo!«
3 Simon je odgovoril: »Brat Peter in vi vsi, ki tukaj v hrepenenju milosti čakate, da bi tudi videli Gospoda Samega – jaz vam oznanjam veselo vest: Mi smo govorili z Gospodom! Da, on je z nama vstopil v hišo Kleophasa! Vendar sva midva Gospodu pripravila malo veselja, kajti najina srca in duši sta bile še polni strahu, skrbi in bolečine za Njega. On je prišel k nama kot tujec, kod nekdo, ki ničesar ne ve – in si pustil od naju pripovedovati našo žalost. Kako čudovito dobrodejne so bile njegove

tolažilne besede! Vendar je tudi rekel, da se ne spodobi za Gospodove učence, da dovolijo svojemu srcu podžigati dvome! Pa vendar sva potrebovala dolgo časa, preden sva Ga spoznala! Prišli smo sedaj, da bi vam povedali, da se ne bojite! Gospod ve za vas in je zaskrbljen za vse!«
4 »Pripoveduj!« so prosili bratje. »Pripoveduj in nam povej, kako On izgleda? In kaj vam je povedal?«
5 Simon je odgovoril: »Bratje, pripovedovati se to ne more! Kajti, ko je Gospod prišel k nama, sva bila midva drugačna, kot sedaj, zato bi vas rad prosil, da naredimo tako, kot smo to storili poprej, bodimo molčeči in pazimo nase in na našo notranjost! Kajti, kako to, da Gospoda še ni bilo tukaj? Ali nismo mogoče mi sami vzrok temu? Če se Gospod enemu ali drugemu razodene, lahko On to izpolni samo, kjer njihova ljubezen izpolnjuje pogoje za Njegov prihod. Bratje, kje je bila naša ljubezen, ko je Jezus trpel? Kje je bila edinost, ki je bila potrebna, da bi okrepila Gospoda? Razpršila se je kot plevel v vetru in mi smo Ga pustili samega! Upali smo, da bo On svoje sovražnike razbil!
6 Vendar je bilo to upanje goljufivo in se ni moglo izpolniti. On pa je ostal Sam v Svoji bolečini! Sam s Svojo nalogo. Zdaj vemo iz Njegovih ust, kaj je potrebno in nosimo tudi v sebi veselje Njegove napovedi in poznamo tudi sredstvo, da lahko delamo dalje na velikem delu Njegovega odrešenja.«
7 »Kako me veseli« je rekel Peter, »da slišim od vas, da je bil mojster pri vaju! Kajti sedaj vem, da bo On tudi nas obiskal! Tvoj očitek, dragi Simon ni čisto upravičen! Toda sedaj, ko Gospod živi in nam daje potrdila Svoje ljubezni in nam naše slabosti ne očita, bomo tako poslušali tudi Mojstra, kaj nam bo povedal! Moji bratje, to je bil čas poln žalosti, toda tudi čas, ko moramo zvedeti, da mi brez Njega ne moremo več živeti! Tako ga hočemo res prositi: O Gospod in Mojster! Pridi tudi k nam in dvigni naša srca, da postanemo zopet veseli!«
8 Zdaj je spregovoril Kleophas: »Bratje, tako je prav, da prosimo in živimo v upanju, da bo on prišel tudi k nam in nam bo dalje pomagal in nas ščitil! Vendar mislim, ker nam Gospod in Mojster daje takšne zanesljive dokaze Svoje ljubezni, da bi moralo v naših srcih zaživeti še nekaj drugega. Ali ne mislite, da bi za nas in z nami bilo bolje, če bi zdaj vriskanje prodrlo skozi naša srca – in glasno, toda brez besed oznanjalo: Gospod živi! Da, jaz Ga občutim pri meni in v sebi! Sigurno se ne bo več zgodilo, da bi nas kakšen dvom še enkrat vznemiril! Za to, kar Gospod dela in daje nam vsem, so naši človeški pojmi veliko premajhni! To je za človeški razum nedojemljivo! Ali lahko izmerimo Gospodovo trpljenje? Ali smemo sploh še govoriti o Njegovem trpljenju? Bratje, samo, če se popolnoma potopimo v Njegovo ljubezen, smemo to, drugače pa

ne! Kajti Gospodova žalost in trpljenje nas uči molčati! Sedaj, ko je Gospod premagal vse trpljenje, nam omogoča, da tudi mi postanemo premagovalci! Pot do tja ni dolga, ker vodi v naša lastna srca! Bratje! Tam je kraj, kjer se jaz lahko počutim povezan z Gospodom! In tam je tudi tisti kraj, od koder lahko vsem ljudem ponudim pravo tolažbo iz ljubezni Očeta v Jezusu. Bolj kot je zavestna in iskrena povezava z Njim, toliko močnejša bo zahteva po obujanju, tudi v služenju in dajanju! – Naša ljubezen do Njega je tudi Njegova ljubezen do nas! In tako globoko, kot mi ljubimo Mojstra, toliko lahko tudi mi že služimo bližnjemu. In najbližji mi je in ostaja moj Jezus! Včerajšnji dan mi je pokazal vso našo bedo, ko je umrl Gospod in Ga za nas ni bilo več tu! Toda ta sedaj na novo nastali dan vidi drugega Kleophasa! Gospod živi in jaz živim z Njim! Moje nadaljnje življenje naj bo prežeto samo s to eno voljo: Tebi, Ti dobri, zvesti Jezus, Tebi Tvoj del ljubezni do mene povrniti z vsemi meni ponujenimi močmi.«

9 Bratje so začudeno gledali na govor Kleophasa, kako se je on z gorečim nagovorom odločil postaviti se samo še v službo Jezusove ljubezni in nekateri so se počutili opomnjene zaradi svojega strahu in skrbi in tako je nastala tišina v tem velikem prostoru. Kleophasove besede so zavejale kot izsiljujoči vpliv skozi vsa srca in nič ni moglo pretrgati te svete tišine!

10 Šele čez nekaj časa je Kleophas ponovno spregovoril: »Bratje v Gospodu! Gospodu vsega življenja in obstoja leži skrb za nas na Njegovem srcu! Kako rad bi nas vse naredil svobodne! Toda sedaj On dokazuje, da je On Gospod nad vsem življenjem in vso smrtjo in za Njega je težko, da nam pomaga v takšni obliki, kot smo bili navajeni od Njega. On ni več človek, temveč naš Bog, naš večni Oče, ki nam daje vse, vse, in ničesar ne obdrži Zase. In s tem, kar nam daje in nam je zapustil, lahko in smemo sedaj mi v sebi graditi in izgraditi popolnoma novi svet. Mi nismo več – majhni ljudje, ki se morajo bati pred vsakim tudi najmanjšim sovražnikom življenja! O ne, dragi bratje! Sedaj smo mi njegovi otroci! Z Njegovo srčno krvjo priborjeni otroci! In vedeti to, da nosimo neuničljivo življenje iz Njega v sebi, nas zadolžuje in nas spodbuja, da se zahvaljujemo in Ga poveličujemo! Ali mogoče kdo izmed vas meni drugače? – nisem zaman postavil tega vprašanja, kajti jaz vidim v vas le še majhne dvome! Kaj pa pomeni dvom, pa če je še tako majhen, sem izkusil dovolj v sebi.«

11 Bratje so tedaj postali nemirni in šepetali med seboj. Zato je Filip spregovoril: »Brat Kleophas, tvoj govor zveni kot glasba, toda bojim se, da ni zrasla v tvojem srčnem templju, temveč iz tvojega novega navdušenja za Jezusa! Glej, pri Mojstru je bilo vse naravno, zato tudi ni bilo mogoče najti nobenega protislovja v njegovem

govoru. Ti in Simon sta Gospoda videla in govorila z Njim pri vas, in vseeno govoriš: Gospod živi sedaj v meni in nič zdaj ne more priti, kar bi me lahko pripeljalo v dvom! Ljubi brat! Jaz mislim, da tudi mi poznamo Gospoda! Kljub prejšnji napovedi o njegovem trpljenju in smrti smo bili potolčeni in smo to še vedno! Jaz prostovoljno priznam, da bi ti rad verjel, toda v meni je nekaj, kar me boli in kar se bo pomirilo šele, ko bom tudi jaz videl Gospoda! Tvoje besede so lahko mišljene še tako dobro, toda v sebi ostajam isti, kot prej.«
12 Kleophas je mirno odgovoril: »Brat Filip! Žal mi je, da si ti besede dobro slišal, toda njihov pomen nisi razumel! Pozabil si tudi, da sem naglasil, da mora Gospodov odnos do nas postati zdaj drugačen! Gospod je sedaj samo Duh in življenje in nam daje življenje zdaj iz Svojega Duha! Tako, kot je umrl v zunanjem svetu, tako mora on, kot človek umreti tudi v našem notranjem svetu in potem v našem verovanju duhovno zopet vstati kot Gospod, kot zmagovalec, kot Odrešenik! Če si tvoja vera tega ne more ustvariti, potem te morajo šele dvomi prisiliti, da boš to priznal. Veruj, četudi ne vidiš! K temu pa je On položil v nas vse temelj! **On je sedaj naš temelj, na katerem mi gradimo! In kdor ta temelj zavrže, zavrže sebe samega, kdor pa samega sebe zavrže, temu pa potem tudi Bog ne more več pomagati!** Ljubi bratje. Ali je Mojster prišel samo zato, da bi nam pokazal Očeta? Ali nam je On prinesel Očeta Samega? To mora biti v nas jasna sigurnost! In, če imam skozi Jezusa, našega Mojstra ljubezni, zdaj večnega Očeta, potem ne vem, kaj bi me lahko zadržalo, da sebe nebi videl, kot Njegovega otroka! Bratje, ste pozabili, kaj nam je Mojster vedno govoril: ¨Kdor ljubi Mene, ljubi tudi Mojega Očeta in lahko dela tudi dejanja, ki jih Jaz delam iz duha Mojega Očeta!¨ Zato dopustite, da bomo pravi bratje in se bomo zedinili v Jezusovem duhu! Potem nam bo On razodel svojo ljubezen in bo osebno med nami.« Kleophas je utihnil. –
13 Ostalim se je zdel čudež, da je bil Gospod pri njima, prevelik, zato so sedaj navalili z vprašanji na Simona.
14 Peter je rekel: »Bratje, za nami leži čas, ko smo največja čudežna dejanja mirno prenesli, sedaj pa hrepenite po tem čudežu, da bi formalno videli Gospoda? Kakšne nasvete nam je dal Mojster zadnji četrtek? Ne pozabite Njegovih besed, dragi bratje: ¨Vi ste Moja lastnina! Opazujte se, kot Moje že od večnosti določene brate. In ostanite eno z Menoj, potem vas ne more doleteti nobena nevšečnost.¨ Dragi bratje, kaj pa se je medtem zgodilo? Gospod je odšel nazaj v Svojo lastnino, nam pa je zapustil naročilo: ¨Nadaljujte Moje delo v slavo Mojemu Očetu in ne pozabite Me! Potem bom živel in deloval v vas še naprej!¨ Zdi se, dragi bratje, kot da bi nam bil Gospod in Mojster odvzet, toda resnično je ravno nasprotno! Zdaj je On tudi naša lastnina! Kajti sovražnik vsega življenja ni računal z Njegovim vstajenjem! Vendar postanite tihi, še tišji, dragi bratje, da bo Gospod lahko prišel tudi k nam!«

15 Tudi Simon in Kleophas sta hotela brate opomniti, naj mirujejo, toda bilo je kot veliko vodovje, ki se je od viharja in sunkov razburkalo do najglobljih globin. Vedno bolj živahen je bil izraz: Samo Gospod Sam nam lahko da prepričanost!« In ravno ko je Kleophas hotel nekaj odgovoriti – je stal Mojster med njimi!
16 »Mir! Mir z vami!« je rekel On., »In ne bojte se! Kajti Jaz Sam sem ta, ki je prišel k vam in vam prinesel mir in počitek! Sedaj vidite sami: Nobena smrt in noben grob Me ne more obdržati v mračni oblasti smrti! Kajti v Meni je luč! Jaz sem luč! Varujte v to, četudi vam manjkajo dokazi! Kajti Mojemu duhovnemu življenju ni mogoče postaviti ovir! Kdor pa Mene sprejme, je sprejel tudi Moje življenje v sebe! Moji bratje! Poglejte te moje roke in noge! Tudi one so samo zunanji dokaz Moje ljubezni do vas! Oni drugi – notranji dokaz pa odnesite človeštvu s svojim vzorom. Potem se bom Jaz z veseljem spominjal vseh bolečin, ki Sem jih zaradi vas in vseh drugih ljudi pretrpel. Kar danes še ni nobenemu človeku, nobenemu angelu prišlo na pamet, zdaj vi spoznajte in dojemite! Vendar k temu sliši živa vera! Sedaj, ko Me vidite, verujete! – Toda srečen, presrečen tisti, ki veruje brez, da bi Me videl! V srce tistega se naj izlije tok moči in blagoslova! Kajti od sedaj naprej se naj ves sijaj Mojega življenja razodene tam, kjer vera in ljubezen - ustvarjata novo duhovno življenje! Luč iz Božje luči in ljubezen iz Večnega Očeta! To naj bo Moja obljuba vam! Toda izpolni se vse to lahko šele, ko ne bom več vidno prebival med vami!«
17 Vsi so navalili tja k Gospodu, blagoslavljajoč je položil On Svoje prebodene roke na njihove glave in še enkrat rekel: »Stražite! – In ostanite v tem Mojem duhu! Potem bom lahko tudi Jaz ostal v vas! Bodite blagoslovljeni iz obilice Moje moči in Moje ljubezni! In nadaljujte Moje delo! (op. delo odrešenja duš od vseh zaprek proti Božji volji.) Da bo vam in vsem zadostovalo za večno zveličanje! Amen!«
18 In prostor, kjer je stal Mojster, je bil zopet prazen! Toda sedaj je tudi vsa žalost izginila in veliko veselje je oživelo vsa srca: On živi! – On živi! – Smrt, kje je tvoje želo? – Pekel, kje je tvoja zmaga? – Gospod je pekel in smrt resnično premagal! Veselo so se bratje razšli.
19 Kleophas, Simon in Josef pa so ostali v prenočišču in veselje ponovne povezave z Gospodom je ustvarilo moči, ki niso dovoljevale, da bi nastopila utrujenost. V sveti tišini so preživeli ostanek noči. Prihajajoči dan pa jim je jasno kazal njihove nove naloge, ki so stale v njihovih srcih zakopane, kot v žareči pisavi: Vsem prinesti sporočilo; Gospod je vstal, je resnično vstal! On hoče sedaj živeti v naših srcih. Amen!